

A MÁSIK SZOBA

Kimondva elviselhetőbb, mint valójában amilyen.
Amint alvásra hajtom a fejem, mintha valaki
a szomszéd szobában könyveket lapozna,
és az ablakban ropogtatná ujjait. Ágaktól elszakadó
levelek, madarak ernyedtt körözése a magasban:
érti ezeket, sóhajai mégis felébresztenek,
és én szobákon át követem a padló ropogását,
anyagtalán lélegzetet.

A MÍTOSZ SZÜLETÉSE

Az újra- és újrajátszott időben
egy folyamat megszakad.
Az útszéli fák közül az egyik,
félig kidőlve, fején iszalag-kolonccal
jelzi a kanyart. Egy éjszaka kifordul
a földből, reggel felfűrészelik, az iszalagot
összetekerve az út szélére fektetik.
De hajnalonként, ködben és esőben
a kiszáradt fa mégis ott áll,
ferdén az út fölé hajolva, fején
az iszalag leveleit szél rezegteti.

A RITKA LÉNY

70 Hányszor keltem föl éjszaka,
hogy kilopózzam a hídig,
lemászam a recsegő szerkezet alá,
és várjam szuszogását
szaladgáló rovarok neszei között,
a puha lábak sárba cuppanását
tulajdon szívverésem mögött!
Odaadtam volna húsból egy darabot,
hogy a hideg égitetek fényei alatt
megláthassam szőrén az ezüst csíkokat,
elfeledtem volna nevemet,
ha csak egy pillanatra bölcs szemébe nézhetek.
De akit vártam,
mintha rejtőzködő árnyat játszana,
szelíden és igazságosan
csak akkor láttatta magát,
mikor szemhéjam leereszkedett.

AZ UTOLSÓ VENDÉG

Kezek nyomai a kilincseken,
türelmetlen járkálás az udvaron.
Szabadulás a vendégségből,
mely alig tudott véget érni.
Talán illedelmes volt a házigazda,
s ezt a jövevényt nem akarózott kitenni a házból.
Most már kavicsok zörögnek nyomában,
és kutyák figyelik lógó karjait.
Egy ideig még visszavárják, azután képzeletük
elkíséri olyan vidékekre, ahol nem jártak sohasem